

ΕΤΟΣ 65ον

20 Αυγούστου 2017

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 34 (3351)

Η ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Στή σημερινή περικοπή από την πρώτη προς Κορινθίους έπιστολή, ο άπόστολος Παύλος θέτει θέμα αυταπαρνήσεως από πλευράς ποιμένων, απαντώντας άμεσα και στις κατηγορίες εκείνων που, παρερμηνεύοντάς τον, δέν τον θεωρούσαν ισάξιο των άλλων άποστόλων, επειδή, εκτός των άλλων, άποποιούνταν και των νομίμων δικαιωμάτων του, όσον άφορα στή συντήρησή του.

Οι Κορίνθιοι

Πρώτα άπ' όλα ή ίδια ή Έκκλησία της Κορίνθου είναι ή σφραγίδα της ποιμαντικής του έργασίας και καρπός πνευματικός του ίδιου του Παύλου, άφού εκείνος τους όδηγησε στον Χριστό, τους γεννησε έν Χριστώ. Αυτή ακριβώς ή σφραγίδα άποδεικνύει την άποστολική του ιδιότητα. Στρατεύτηκε στό να μεταλλαμαδεύσει τον Χριστό στους άνθρωπους όπου γής, μέσα σε πλήθος δυσκολιών και άπερίγραπτων πειρασμών, αυτός, ένας άπόστολος προερχόμενος άπό τά «έθνη», και αυτό ήταν ένας λόγος παραπάνω να τον κοιτούν με δυσπιστία, αλλά ήταν επίσης και ένας λόγος για εκείνον να φροντίσει ώστε να διατηρηθεί άμώμητη ή διακονία του, άπαρνούμενος άκόμη και τά νόμιμα δικαιώματα της διατροφής και της συντήρησής του.

Έτσι, τόσον αυτός, όσον και ο Βαρνάβας εργάζονται για να συντηρούνται, άποποιούμενοι τό δικαίωμά τους να τους συντηρούν τά μέλη της Έκκλησίας για τά όποια κοπιάζουν πνευματικά, όπως συμβαίνει με τους άλλους άποστόλους. Άρνούνται επίσης να τους συνοδεύει Χριστιανή γυναίκα, άδελφή έν Χριστώ, για να τους διακονεί.

Άπαρνούμενοι τά «δικαιώματά» μας

Σέ μία πρώτη ματιά, φαίνεται υπερβολικό κάποιος να άπαρνεϊται πράγματα άκατηγόρητα που τά δικαιούται και που του προσφέρουν κάποια άνεση, για να αισθανθεί άνετα ο πλησίον, «για τον λογιισμό» του που ήέμε. Κατά βάθος

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. θ΄ 2-12)

Ἡ ἄσκηση τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου

Ἐλεῖτε ἀδελφοί, ἡ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ. Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστί. Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν; Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου καὶ Κηφᾶς; Ἡ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι; Τίς στρατεύεται ἰδίῳ ὀψωνίῳ ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἡ τίς ποιμαίνει ποίμνην καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποιμνῆς οὐκ ἐσθίει; Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἡ οὐχὶ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει; Ἐν γὰρ τῷ Μωϋσέως νόμῳ γέγραπται· «Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα». Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ; Ἡ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλοῶν τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν ἐπ' ἐλπίδι. Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν; Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἄλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μὴ ἐγκοπῆν τινα δώμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

ὅμως, δέν πρόκειται γιά ἰδιοτροπία ἢ γιά ὑπερηφάνεια, πού θά μπορούσε καί αὐτό νά συμβεῖ· ἀλλήλωστε πολλήδες τέτοιου εἴδους συμπεριφορές συμβαίνουν στόν ἐκκλησιαστικό χώρο σήμερα. Ἐδῶ ἔχουμε νά κάνουμε μέ κάτι ἄλλο: πρόκειται γιά ἐξαίρετη ποιμαντική εὐαισθησία καί διάκριση τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου. Ἀκριβῶς ὅπως, ἐνῶ ἔχει τήν ἀνεση σάν Χριστιανός νά φάει κρέας, μπορεῖ νά μὴν τό κάνει, γιά νά μὴν πολεμηθεῖ ἀπό τόν ἰσχυρισμό του ἕνας ἄλλος Χριστιανός πού ἦταν πρῶην εἰδωλοπόλητης καί, στή θέα του καί μόνο, συνδυάζει τό καθ' ὅλα ἐπιτρεπόμενο κρέας μέ τή βρώση εἰδωλοθύτων στήν προηγούμενη ζωή του, πρὶν νά γνωρίσει τόν Χριστό.

Συμβαίνει λοιπόν, ἐπιεικῶς πρὸς τόν πλησίον κινούμενος, νά γίνομαι αὐστηρός μέ τόν ἑαυτό μου, ἀνοίγοντας χώρο στήν καρδιά μου γιά νά στεγάσω αὐτόν τόν πλησίον. Ἡ ἐπιείκεια αὕτη προϋποθέτει τήν αὐστηρότητα πρὸς τόν ἑαυτό μας, γι' αὐτό καί φέρνει ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀλλοῦ εἴδους εἶναι ἡ «ἐπιείκεια» τοῦ χαύνου καί ἡδυπαθοῦς πού θέλει νά ἀρέσει στούς ἄλλους, κάνοντας κι ἐκεῖνος τά ἴδια, ὅποτε δέν ὠφελεῖται κανείς, καί διαφορετική εἶναι ἡ ἐπιείκεια πού ἀσκεῖ ὁ ἀποστεωμένος ἀπό τήν ἄσκηση καί ἀποπνέων ὁσμὴ νηστευτοῦ, γιά νά «χωρέσει» τόν πλησίον του. Θεμελιώδης ἡ διαφορά. Πρόκειται γιά δύο διαφορετικούς τρόπους υπάρξεως: ἀπό τή μιὰ ζῶ φίλητα, ναρκισσιστικά, ἐνδιαφερόμενος γιά τή γνώμη τοῦ κόσμου, καί ἀπό τήν ἄλλη ζῶ γιά τόν Θεό, τόν Ὅποιο συναντῶ στόν κάθε πλησίον-εἰκόνα Του.

Ἄλλῃωστε καί ὁ Κύριος τό ἴδιο δέν ἔκανε; Καταδικάστηκε ἐθελοουσίως ὡς ὁ χειρότερος τῶν ἁμαρτωλῶν, ὁ Ἄναμάρτητος, γιά νά σώσει ὅλους τοὺς ἀνθρώ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἐσεῖς εἴσθε ἡ σφραγίδα τῆς ἀποστολῆς μου ἐν Κυρίῳ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπεράσπισίς μου πρὸς ἐκείνους πού με ἐπικρίνουν. Μήπως δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νά φάμε καί νά πιοῦμε; Μήπως δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νά περιφέρωμεν γυναῖκα χριστιανήν, ὅπως καί οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι καί οἱ ἀδελφοί τοῦ Κυρίου καί ὁ Κηφᾶς; Ἡ μόνον ἐγώ καί ὁ Βαρνάβας δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νά μὴν ἐργαζώμεθα; Ποιὸς ποτέ ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατόν με δικά του ἔξοδα; Ποιὸς φυτεύει ἀμπέλι καί δὲν τρώγει ἀπὸ τὸν καρπὸν του; Ἡ ποιὸς βόσκει ποιμνὴν καί δὲν τρώγει ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ποιμνῆς; Μήπως τὰ λέγω αὐτὰ ἀνθρωπίνως σκεπτόμενος; Δὲν τὰ λέγει καί ὁ νόμος; Εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωυσέως εἶναι γραμμένον, Δὲν θά κλείσῃς τὸ στόμα τοῦ βοδιοῦ πού ἀλωνίζει. Μήπως νοιάζεται ὁ Θεὸς γιὰ τὰ βόδια; Ἡ μιλεῖ ἀποκλειστικά γιὰ μᾶς; Πραγματικά γιὰ μᾶς εἶναι γραμμένον, διότι ἐκεῖνος πού ὀργώνει τὴν γῆν, ὀφείλει με ἐλπίδα νά ὀργώῃ, καί ἐκεῖνος πού ἀλωνίζει, νά ἀλωνίξῃ με ἐλπίδα ὅτι θά ἔχῃ μέρος τοῦ καρποῦ. Ἐάν ἐμεῖς ἐσπείραμεν σ' ἐσᾶς τὰ πνευματικά, εἶναι μεγάλο πρᾶγμα ἐάν θερίσωμεν ἀπὸ σᾶς ὑλικά πρᾶγματα; Ἐάν ἄλλοι χρησιμοποιοῦν τὸ δικαίωμα νά μετέχουν εἰς τὰ ἀγαθὰ σας, δὲν τὸ ἔχομεν ἐμεῖς περισσότερον; Δὲν ἐκάναμεν ὅμως χρῆσιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ ὑπομένομεν ὅλα, διὰ νά μὴ φέρωμεν κανένα ἐμπόδιον εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

πους, πού σημαίνει ὅτι φορτώθηκε ὅλα τὰ ἁμαρτήματα καί ἀνομήματά μας Ἐκεῖνος, γιὰ νά μᾶς «χωρέσει» μέσα Του.

Συγ-χώρηση καί θεία Λειτουργία

Κατεχοκὴν «τόπος» φανέρωσης αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὑπαρξῆς εἶναι ἡ θεία Εὐχαριστία, ὅπου συσσωματωνόμαστε στὸν Χριστὸ μετέχοντας στὴ δική Του ὑπαρξῆ. Γίνεται ὁ Χριστὸς ἡ χαρὰ ἐκείνη πού βάζει θετικὸ πρόσημο στὴ ἴληπν μας καί τὴ μεταβάλλει σέ χαρὰ ἡ ὁποία ἀνακουφίζει καί ἀνακαινίζει τὸν πηλοσίον γιατί εἶναι δική Του χαρὰ. Καί τὴ χαρὰ αὐτὴ «οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν», κανεὶς δὲν μπορεῖ νά μᾶς τὴ στερήσει, παρὰ μόνον ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας, ἂν λόγῳ ἐλλήψεως προσοκῆς μοιλυθοῦμε ἀπὸ τὴν καπνιά τῆς ἔπαρσης.

Ἐπάρχουν ἄνθρωποι πού πονοῦν ἀδιαμαρτύρητα. Ἄλλοι πού ἐκφράζουν τὴν ὀδύνη τους. Ἄλλοι πού δὲν δίνουν σημασία στὶς δικές τους ἴληπες γιὰ νά εἶναι διαθέσιμοι στὸν πηλοσίον. Ἡ χαρὰ αὐτὴ πού προσφέρουν τοὺς ἐπιστρέφεται ποληλαπλήσια καί ἀκοιούτως καί αὐτοὶ ποληλαπλησιάζουν τοὺς ἀφανεῖς κόπους τους χάριν τοῦ πάσχοντος συνανθρώπου. Ἄλλοι πού προσεύχονται σὸ ταμειὸν τους γιὰ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους καί ποληλές φορές ἀποποιοῦνται καί τὸ «δικαίωμά» τους στὴν τόσο φυσική στὸν ἄνθρωπο νυκτερινὴ ἀνάπαυση.

20 Αυγούστου 2017: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ.

Σαμουήλ προφήτου (1144 π.Χ.), Λουκίου μάρτυρος του βουλευτου (γ΄ αι.).
Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄ 2-12 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιη΄ 23-35.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 27 Αυγούστου, ΙΒ΄ Ματθαίου.
Απόστολος: Α΄ Κορ. ιε΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιθ΄ 16-26.

Αὐτό εἶναι τό ἦθος ἐνός λειτουργημένου ἀνθρώπου

Ἡ ἐποχή μας, ἀδελφοί, εἶναι μία ἐξόχως κρίσιμη περίοδος στήν ἱστορία τοῦ Ἀνθρώπου, ἐποχή τρομακτικῶν ἀνακατατάξεων. Αὐτονόητα ἀλλήλων ἐποχῶν καί σημαντικές σταθερές πάνω στίς ὁποῖες ἔχει διαμορφωθεῖ ὁ ἄνθρωπος, μπαίνουν στή χοάνη τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τείνουν νά ἀποτελοῦν «ἰσότητες ἐναρτηματικές λύσεις». Μοιάζει νά χάνεται ἡ αἴσθησις τῆς θεοειδεῖας τοῦ Ἀνθρώπου ἀπό τοὺς «ταγούς» μας καί ὄλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι φαίνεται νά παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο στίς τελικές κατευθύνσεις τοῦ Παγκόσμιου Σκάφους.

Οἱ Χριστιανοί, ὥστόσο, γνωρίζουμε ὅτι ὁ Χριστός τοῦ Παύλου ἀναμένει στό τέλος νά κληῖσει τοὺς αἰῶνες. Ἡ Ἀγάπη αὐτοπροσώπως κληίνει τήν ἱστορία καί γι' αὐτό ὀφείλουμε ὡς λειτουργημένοι Χριστιανοί, μέ πυρετώδη, ἐργώδη καί ἐνθουσιώδη ρυθμό νά ἐργαζόμαστε τίς ἀρετές καί νά τηροῦμε μέ αὐταπάρνηση τό Εὐαγγέλιο, μὴν ἔχοντας τίποτε ἄλλο «εἰμή Ἰησοῦν μόνον», προετοιμαζόμενοι γι' αὐτή τή συνάντησι.

Ἄρχιμ. Ἐ.Τ.

Νέα ἔκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Μητροπολίτου Ἀχελώου ΕΥΘΥΜΙΟΥ (ΣΤΥΛΙΟΥ)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ 8ης ΗΜΕΡΑΣ

Ὁρθόδοξη Χριστιανική Ἐσχατολογία

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 14Χ21 ἑκατ., σελ. 248)

Ὁ θεολογικός λόγος περὶ τῶν ἐσχάτων, τῶν μελλόντων γεγονότων πρὶν, κατὰ καί μετὰ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, δέν εἶναι εὐκόλος οὔτε ἀκίνδυνος. Τό θέμα τῆς Χριστιανικῆς Ἐσχατολογίας εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ θριαμβευτική ὀριστική Νίκη του κατὰ τοῦ κακοῦ καί ἡ αἰώνια Βασιλεία του. Μέ τό βιβλίον αὐτό ἀναδεικνύεται ὅτι τό κοσμοσωτήριο ἔργο τοῦ Χριστοῦ ὀλοκληρῶνεται καί τελειώνεται μὲν κατὰ τοὺς ἐσχατοὺς καιροὺς, ὀριστικοποιεῖται δέ μέ τήν ἐναρξιν τῆς 8ης ἡμέρας τῆς αἰώνιας Βασιλείας του.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. Ἰπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
